

דבר העורך

בזמן שאתם קוראים שורות אלה, אני נמצא במטוס בדרכי מניו יורק לישראל. אז מה החידוש בזה? החידוש הפעם הוא שאני יוצא עם קבוצה של כ-250 חברים מבית הכנסת בו אני מנהל בית ספר עברי Park Avenue Synagogue. אני גאה להיות חלק מקבוצה גדולה של יהודים אוהבי ותומכי ישראל. חלק מחברי הקהילה כבר ביקרו בארץ, ולמספר חברים זהו ביקור ראשון. בכל מקרה זהו ביקור מרגש שמחבר את הקהילה היהודית כאן בניו יורק לעם ישראל, ארץ ישראל ומדינת ישראל.

הנושא הוא "היסטוריה משותפת, גורל משותף". הטיול עוצב ותוכנן בדרך שתאפשר לכל אחד מהמשתתפים להיכנס לעומק שותפות ההיסטוריה והגורל עם ישראלים ויהודים בכל רחבי העולם. האפשרויות של כל אחד מהמשתתפים להכיר וליצור קשר עם ההיסטוריה שלו, הן רבות ומגוונות. בטיול זה יש אתגר למשתתפים, הן כקהילה והן כיחידים, לחשוב על תפקידו של היהודי האמריקאי ויהדות אמריקה במאה העשרים ואחת בדרך מאד משמעותית, בדרך שחודרת לנפש וללב. האתגר הוא לנסות ולהבין, איך אפשר לחדד את הקשר העתידי בין ישראל לבין יהדות אמריקה כשישראל בדרכה לחגוג שישים שנה.

בבירכת דרך צלחה וטיול נעים,
רון קואס - עורך

השפעה על החיים

סלי הירשהורן

הכללית בנוגע לחותם האישי שלי. בשנים האחרונות יצא לי לתרום אינספור מנות דם, להתנדב למען מטרות נעלות וכמובן להתעסק בכל מני פעילויות חברתיות שבאו להועיל לחברה הכללית. ישר אחרי השמונה עשר המיוחל דאז חתמתי על כרטיס אדי בארץ ואיך שקיבלתי את הרישיון האמריקאי שלי הוספתי את הסכמתי שעם (חס ושלום) יקרה לי משהו סופני יהיה אישור להשתמש במה שאני לא צריכה בעולם הבא כחלקי חילוף למי שצריך ורוצה את שלי בעולם הזה. עד פה, הכל טוב ויפה.

לפני כשבוע הכרתי בחור נחמד בשם רובי ברמן - לא, אני לא באה לספר לכם על גבר חדש בחיי אלא על גילוי שברצוני לחלוק עמכם. אותו אדם הוא המייסד והמנהל של עמותת הוד שפועלת בשיתוף פעולה מלא עם עמותת אדי בארץ, מטרתם המשותפת היא הצלת חיי

המשך בעמוד 2

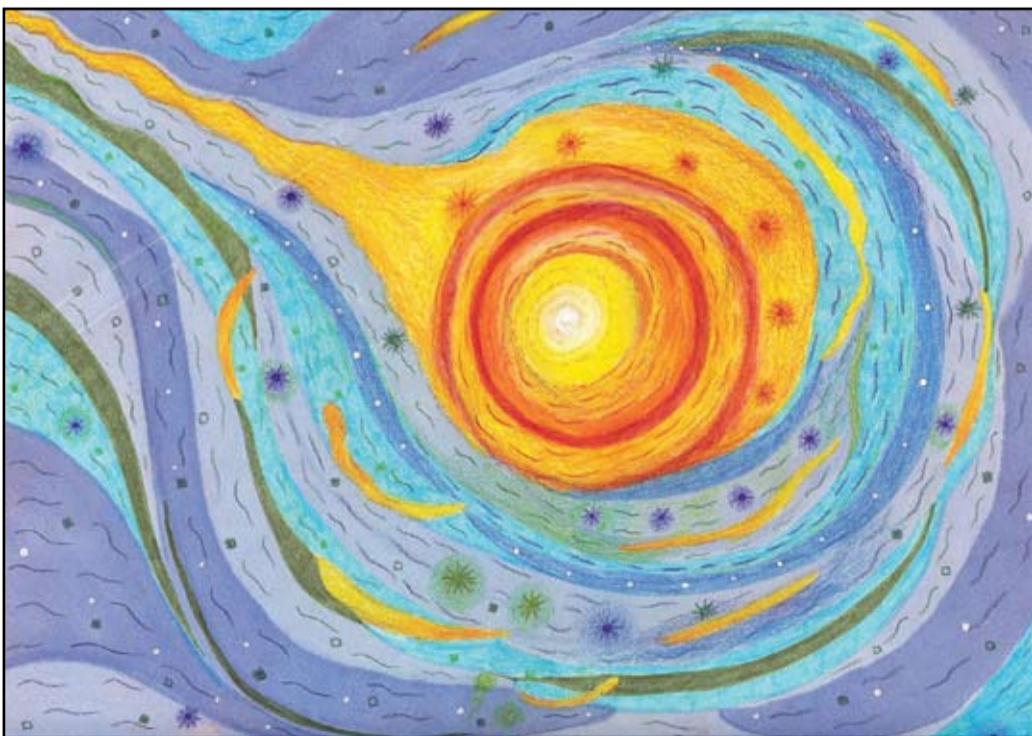
פעם בשנה מגיע אותו יום שמביא את כולנו למין חשבון נפש אישי של מה עשינו עד כו ותהייה לגבי העתיד שמתקרב והופך להווה שבו אנו נמצאים היום. מה אפשר לשפר איך ניתן לתקן ואיפה בדיוק הצלחנו להשפיע על העולם הופכים לעיקר מחשבותינו ובמובן מסוים ותופסים פיקוד על היומיום.

אני מתקרבת לאותו יום שנתי שלי בצעדי ענק, השבוע אני מציינת עשרים ותשע חורפים.

מה שאומר - עוד שנה אחת נותרה עד להחלפת הקידומת השלישית בחיי.

כשזה מגיע לחשבון יום הולדת ישנה חלוקה ברורה לאותן סיכומים שאנו מעבירים את עצמינו בכל שנה - מה לא ניתן לשליטה אישית כגון העובדה שאני לא יכולה להתחתן ולהביא ילדים עם עצמי למרות שלעיתים זה נראה לי כפתרון לבעית הנדנודים של כל הנשמות הטובות (ובנוסף גם הרב אמר שזה לא ממש לעניין) ומהצד השני של המתרס, מעשים מהעבר ומההווה שיכולים בקלות להשפיע על המשוואה

רוח, אש ומים / רותי נוי

בכל אחד מאיתנו טמונים היסודות הבסיסיים של אש, מים ורוח. האש היא הלהט המוביל אותנו לחלום ולדמיין, ללמוד וללמד, לצור יש מאין, לנסות נתיב חדש, לטפח קשרים הכרויות, לפעול ולהגשים. המים הם הכח הפנימי הדוחף אותנו להתגבר על פחדים, מעקשים וכשלונות, להטוהר ממשגי העבר, להתעקש להצליח, להמשיך ולפתוח דלתות נעולות ולבנות גם אם למראית עין, המטרה נראית כלא מושגת, רחוקה ובלתי אפשרית. הרוח היא הזרם המניע את מחזורי הטבע והמנגנון האנושי. בלעדיה אין חיים ואין אדם שהם לא קיימים בו. דרכם מתפרשים זרמי התודעה, תת ההכרה, מערך הרגשות וזרם הזמן. הבנת היסודות הללו נשגבה מבינתינו. לכן, יש בה קסם מרתק, מסתורית וכח משיכה עז. כשם שהיסודות הם כוחות הרסניים, כן חבויים בתוכם מוקדי הבניה. אין טוב בלי רע. אין הצלחה בלי כשלון. אין תקוה בלי יאוש. אין אושר בלי סבל. אין שובע בלי רעב ועושר בלי דלות. מי שחכם יודע לחבר בין הנגודים ולהנות מקיומו. את ציור מפת היסודות יצרתי על נייר בדיו ועפרונות פחם. אני מקדישה אותה באהבה למרים מקווינס, אמה של חנן ולכל אחד מאיתנו שיש בו האומץ לגעת באש הפנימית, ברוח ובמים, להשתחרר מכבלים ולבטא את עצמו בדרך חפשית ועצמאית.

מדורים

דבר העורך - עמ' 1

- תרבות ואמנות ----- עמ' 2.5.10.16
- סיפורים מהחיים ----- עמ' 3
- פילדלפיה ----- עמ' 4
- מאחורי החדשות ----- עמ' 7
- בוסטון ----- עמ' 6
- תשבצים ----- עמ' 8-9
- חדשות ----- עמ' 11
- פלורידה ----- עמ' 12-15

השפעה על החיים / טלי הירשהורן

המשך מעמוד 1

אדם על ידי עידוד יהודים לתרום איברים. התברר לי כי ישראל סולקה מרשת האיגוד האירופי לתרומת אברים מאחר שישראל מקבלת מהאיגוד תרומות אברים אך לא מעבירה חזרה. הסיבה לכך היא שכשמדובר בנושא המוות, רבים מהישראלים החילונים מאמצים אף הם את ההשקפה הנתפסת כ"דתית" ומחליטים שלא לתרום איברים. ישנה תפיסה מוטעית ונפוצה, ולפיה חוקי היהדות אוסרים לחלוטין תרומת איברים - כתוצאה מכך, אחוז היהודים המחזיקים כרטיס תורם הינו הנמוך ביותר מבין כל הקבוצות האתניות ברחבי העולם המערבי. היום קיים מצב מפחיד שבו מומחי ההשתלות לא רוצים לעבוד עם יהודים בגלל "הקמצנות" שמתורצת ע"י הדת ואנשים בארץ שזוקקים להשתלה נאלצים להמשיך ולהמתין לנס או לבחור בדרך

מסוכנת של נסיעה למדינות אחרות בכדי לקנות את האיבר הנחוץ - שגם מסכן אותם מבחינה רפואית וחוקית. עמותת הוד ועמותת אדי רוצים לשנות את המצב ולהחזיר את מדינת ישראל לאיגוד דרך מחווה של רצון טוב מצידו, רשימות חדשות של תורמים יהודים וישראלים שמוכנים לשים את כל התירושים בצד למען המצווה הכי גדולה שיש - הצלת חיי אדם. אם אתם חתומים על כרטיס אדי בארץ אבל גרים בארה"ב או גם עם נתתם את הסכמתכם על גבי רישיון הנהיגה האמריקאי, אנא הרשמו גם בעמותת הוד בכדי לעזור להם להחזיר אותנו אל רשת האיגוד האירופי. ככול שהרשימות יהיו יותר גדולות ככה נחזור למצב שבו יוצלו יותר חיים.
www.hods.org

הכיוון. חינוך יהודי...

רון קואס

אז מה עושים עכשיו? המצב לא פשוט. אז אני מתחיל לעבוד עם נוער ולהדריך בבתי ספר, טיולים וידיעת הארץ. את זה אני אוהב הרבה יותר. כשהייתי ילד לא יצאתי להרבה טיולים במסגרת בית הספר וזה נראה לי מתאים. אז אני מטייל בכל הארץ מצפון עד דרום, מעביר לתלמידים ימי שדה ומלמד אותם ידיעת הארץ ואהבת הארץ, כמובן גם את ההסטוריה של ארץ ישראל ועם ישראל כולל הציונות והקמת מדינת ישראל. איזה מדינה יפה יש לנו. אבל האם זה הכיוון הנכון עבורי? האם אפשר לבנות עתיד? אני כבר בן עשרים וחמש ועדיין לא יודע את הכיוון. מודעה בעיתון משנה את ההסטוריה. "דרושים מדריכים למחנות קיץ בצפון אמריקה". אז הגשתי מועמדות, התקבלתי לתהליך ועברתי אותו, ועכשיו השאלה לאיזה מחנה

קיץ אני אצא? רפורמי, קונסרבטיבי או אורתודוקסי? התשובה שלי היא, שאין לי מושג מה זה... ולמה מתכוונים. "אנחנו עושים קידוש בערב שבת וצמים ביום כיפור..." היתה התשובה שלי. שלהם הייתה, טוב, אתה בעצם קונסרבטיבי - אז נסעתי להדריך חודשיים במחנה "רמה" בקנדה שהוא מחנה נוער קונסרבטיבי. אני הייתי בהלם, גברים ונשים מתפללים ביחד, ויותר מזה, ילדים יודעים את התפילה, מכירים את הסידור. אני מסתכל על הסידור ומרגיש מבוכה, ילדים יהודים בצפון אמריקה יודעים להתפלל יותר טוב ממני. התחלתי ללמוד, ומאחר ואני יודע עברית על בוריה, התהליך היה לא קשה במיוחד. התחלתי להרגיש שקודם כל אני יהודי. יהודי שיוודע להתפלל, מכיר את מורשתו ובוחר להיות חלק אינטגרלי מיהדות העולם.

מדור שירה חדשה

מְלֹאכִים / רותי נוי

בְּשׁוּלֵי הַרְקִיעַ מְתַפְנְסִים מְלֹאכִים.
מְכַוְצֵי כְּנָף וְטְרוּטֵי עֵינַיִם,
יוֹשְׁבֵים עַל גְּרָמֵי עֲנָנִים לְבָנִים
וּמְתַדְיָנִים: מֵה יְטִילוּ הַפַּעַם
לְמַצּוֹלוֹת הָאֲדָמָה,
לְתוֹף צִיבְחֵד הָאוֹר וְצִלְלֵי הָעֲלֻטָּה
הַמְגִינִים עַל בְּנֵי תְמוֹתָה
מִמְלָתְעוֹת הַטֶּבַע וְהָאֵיתָנִים.
מְלֹאֵךְ הַשֶּׁמֶשׁ לוֹטֵשׁ אֶת חֲצִיו,
מְלֹאֵךְ הַמְטָר מְכוֹן תּוֹתְחָיו,
מְלֹאֵךְ הַרְוּחוֹת כְּבֹר פּוֹשֵׁק אֶת שְׂפָתָיו,
מְלֹאֵךְ הַשֶּׁלֶג מְנַעַר תְּלַתְלָיו
וְהַפְתּוֹתִים צוֹנְחִים מְשַׁעְרוּ וּמְתַפְזְרִים.
יָקוּם צָחוֹר נִפְרָשׁ מִתַּחַת,
מְלֹאֵךְ הַקֶּרַח צוֹחֵק. גִּלְדֵי כְּפוֹר נִתְזִים
מֵעֵינָיו, פִּיּו רוֹקֵק נְיוֹרֵק.
מְלֹאֵךְ הַשֶּׁמֶשׁ מְזַדְדָּךְ,
מְלֹאֵךְ הַמְטָר מְתַכּוֹפֵךְ,
מְלֹאֵךְ הַרְוּחוֹת מְנַפְנֵף בְּכַנְפָיו,
מְלֹאֵךְ הַשֶּׁלֶג מְנִיד קְנוּצוֹתָיו
בְּנַחַת,
בְּשִׁלְנָה.
מְלֹאֵךְ הַקֶּרַח מְתַנְצֵב עַל רִגְלָיו,
צוֹחֵק וְרוֹקֵק, הוּא דוֹאֵה בְּמַצּוֹלָה,
אֶל תּוֹף צִיבְחֵד הַתְּכֵלֶת וְהָעֲלֻטָּה
וּמִמְעַל, בְּרַקִּיעַ, מְלֹאכִים,
עַל עֲרִיפֵי מְשֵׁי וּקְטִיפָה,
עוֹצְמִים אֶת עֵינֵיהֶם וְנִרְדָּמִים.

קְרוּיָה לְעַת אַחֲרָת / כרמלה דאר ברטה

צוֹבָאִים גְּבִישֵׁי הַפּוֹף
תַּחַת כַּפַּת הַתְּכֵלֶת.
הַזְמַן קָפָא וְהַמְקוֹם חָמַט
בֵּין קוֹ שֶׁל חֶסֶד
לְקַב שֶׁל חֶסֶד

וְאֲנִי שְׂבוּיָה בְּשֶׁכַר הַזְמַן
בֵּין הַנְּחָה לְשִׁנְיָה שְׂאֵחָרִי,
נוֹגְעַת בְּרוּחַ - זְהִיכָה לֹא לְהַסְחָף,
קְרוּעָה בֵּין תּוֹ שֶׁל חֶסֶד
לְטַב שֶׁל חֶסֶד
קְרוּיָה לְעַת אַחֲרָת.

carmela.barta@gmail.com